

jutge cregui que l'acusat presenta símptomes de pertorbació mental, criteri perfectament aplicable als procediments derivats d'aquesta llei, valdria més que l'examen es realitzés sistemàticament abans de dictar-se el fall i d'aquesta manera suscriuríem les paraules de Ruiz Funes, encara que en un sentit molt diferent, doncs la recta aplicació de la mateixa ha d'estar principalment basada en un fet de comprensió biològica més que d'interpretació legalista, i ha de tenir la significació d'una obra d'assistència social encara que se li vulguin donar—cosa lloable—totes les garanties imaginables, al ciutadà temerós d'una possible arbitrarietat i al mateix enjudiciat per a que mai no pugui pensar ni allegar l'haver estat víctima d'un error, d'un atropellament o d'una venjança personal o política.

(1) *E. Cuello Colón*. Los asilos y depósitos de mendigos en relación con el sistema penitenciario. Lecciones de la experiencia en España y en el extranjero. (Primer Congreso Penitenciario Nacional.) (Valencia, octubre de 1909.)

No podem negligir el nom del doctor Jiménez Asúa entre els penalistes espanyols que més s'han distingit en propugnar per la declaració de l'estat de perillositat enfront de certs anti-socials, com ho demostren els seus treballs, en particular la conferència que donà l'any 1920 en la *Real Academia de Jurisprudencia y Legislación*, de Madrid, sobre «El estado peligroso y sus consecuencias ante el Derecho penal moderno».

(2) *E. Cuello Colón*. El tratamiento de la vagancia y mendicidad. Revista general de jurisprudencia y Legislación. Tomo 117, pág. 64.

(3) *E. Cuello Colón*. Derecho Penal. Tomo 1, pág. 673. Editorial Bosch (1930).

(4) *Salillos*. Evolución penitenciaria en España. Tomo 1, pág. 27 (citat per E. Cuello Colón, ob. cit.).

(5) Segons Ruiz Funes, se separa de totes les promulgades a l'hora actual i s'inspira en quant a les categories de subjectes perillosos en el projecte argentí de 1928 sobre l'estat perillós sense delictes que no ha tingut estat parlamentari. Afegeix que la Llei de Vagos que prepara França li desplaça, perquè aques país, en la lluita contra el delictes, s'inspira en orientacions reaccionaries.

(6) Deixem el primer mot en la seva designació original perquè no trobem una traducció adequada i suficientment expressiva en la llengua nostrada, doncs etimològicament, segons el diccionari, equival a arcabot (alcahuete) i té una equivalència amb el proxenet, però vulgarment s'assembla més al pinxo (chulo) d'ofici protector remunerat de certes cases.

(7) *Ruiz Funes*. Declaracions a propòsit de l'esmentada llei.

(8) *Lino Ferriani*. La explotación infantil.

(9) *E. Cuello Colón*. Derecho Penal. Tomo 1, pág. 672.

(10) *Salillos*. Obra esmentada, citat per Cuello Colón.

(11) Segons les nostres referències, els vagos i gent de mal viure que la policia ha portat a la presó a disposició dels jutges es troben apilotats en unes llòbregues habitacions dels sótans gairebé sense llum ni ventilació, amb una malfega per a cada 2 detinguts i en l'estat de misèria i brutícia que es pot imaginar i plens de paràsits. L'estada és tan molesta que en no ésser atesos, els detinguts han intentat la vaga de la fam i es dona el cas curiós que en anar rebent les notificacions de les sentències protesten per l'incompliment de les mateixes, ja que tan incòmode i infecte és el lloc on es troben que se senten capaços fins de treballar i reclamen a crits ésser portats a les colònies agrícoles on, segons les sentències, han d'anar. Sembla que degut a n'això l'aplicació de la llei ha quedat en bona part suspesa i és de desitjar que per humanitat, s'acabi amb un espectacle que encara que ignorat del gros públic, és impropri del nostre segle i de la nostra cultura. Persistir en aplicar la llei, quan manquen els medis més elementals, és donar pàbul i enfortir els sentiments d'hostilitat envers la societat d'aquests infelïços en lloc de cercar la seva adaptació al medi que és una de les finalitats que persegueix la llei.

(12) *Ossorio i Gallardo*. La Vida del Derecho. La ley de Vagos. «La Vanguardia», setembre de 1933.

(13) *Lombroso*. Aplicacions de l'Antropologia criminal. La España Moderna. Madrid.

(14) Els articles 11 i 12 (paràgraf 6è.) semblen dibuixar aquesta temença amb les seves precisions.